

ЗАКЉУЧАК АГЕНЦИЈЕ ЗА РЕСТИТУЦИЈУ И ВОЂЕЊЕ ОСТАВИНСКОГ ПОСТУПКА

Правни интерес и захтев за вођење оставинског поступка ради утврђивања наследника/корисника бившег власника за повраћај имовине и обештећење условљен је постојањем закључка Агенције за реституцију.

Образложење: У конкретном случају предлагач је 24. фебруара 2014. године поднео предлог ради утврђивања законских наследника пок. Ј. Б. који је преминуо 09. јануара 1965. године, а за потребе поступка који се води пред Агенцијом за реституцију. Првостепени суд је побијаном одлуком предлог предлагача одбацио, налазећи да није доказао постојање правног интереса за вођење оваквог поступка, с обзиром да није доставио закључак Агенције за реституцију којим се упућује на покретање ванпарничног поступка. Другостепени суд налази да се не могу прихватити жалбени наводи предлагача којима се указује да је првостепени суд погрешно применио одредбе Закона о ванпарничном поступку којим је уређен оставински поступак, без обзира што је захтев поднет по нормама Закона о враћању имовине и обештећењу, те да упућивање од стране Агенције не представља процесну претпоставку за вођење оваквог поступка. Наиме, одредбом члана 47 Закона о враћању одузете имовине и обештећењу предвиђено је да се у поступку пред Агенцијом, као корисници враћене имовине или обештећења, јављају законски наследници бившег власника, у случају да постоји правноснажно решење о наслеђивању, а ако таквог решења нема, Агенција доноси решење којим се одређују корисници ако се из достављене документације могу неспорно утврдити сви законски наследници. У супротном, уколико наведена документација не пружа довољно могућности за утврђивање корисника и њихових удела, ова лица ће бити упућена да пред надлежним ванпарничним судом покрену поступак у коме ће се, сходном применом правила по којима се расправља заоставштина, утврдити ко су законски наследници бившег власника и њихови удели у праву на повраћај одузете имовине или на обештећење. Дакле, у ванпарничном поступку покренутом на основу члана 47 став 7 Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, првостепени суд, сходном применом правила по којима се расправља заоставштина, утврђује законске наследнике бившег власника и њихове уделе у праву на повраћај одузете имовине или на обештећење, при чему се суд не упушта у то да ли та лица испуњавају прописане услове за остваривање ових права по одредбама овог закона, док решење донето у том поступку, у складу са члана 47 став 9 истог Закона, производи правно дејство само у поступку пред Агенцијом за реституцију. Из наведене законске одредбе произлази да се у конкретном случају не ради о поступку за расправљање заоставштине, већ засебном поступку, који има за циљ да се утврде корисници враћене имовине или обештећења, на који странке упућује Агенција за реституцију, у случају да се корисници и њихови удели не могу одредити у поступку пред Агенцијом. Стога, правилно првостепени суд налази да, у конкретном случају не постоји правни интерес предлагача за вођење овакве врсте поступка, с обзиром да предлагач није приложио посебан закључак којим се упућује од стране Агенције за реституцију на покретање поступка утврђења наследника бившег власника.

(Решење Вишег суда у Сомбору број Гж. 522/16 од 30. маја 2016. године)